

Mad. 9.09.11v.

Gdańsk, dnia 4 września 2011 r.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

al. Jana Christiana Szucha 12a

00-918 Warszawa

Skarżący:

M   S

zam.

ul.

adres do doręczeń:

ul.

reprezentowany przez:

radcę prawnego Przemysława Kulę

nr wpisu Gd 1944

Kancelaria Radcy Prawnego w Gdańsku

ul. Czerwcową 1, 80-178 Gdańsk

SKARGA KONSTYTUCYJNA

**w sprawie stwierdzenia niezgodności art. 128 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji
Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676 ze zm.) z
Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.**

Na podstawie art. 79 ust. 1, art. 191 ust. 1 pkt 6 w związku z art. 188 pkt 1 i 5
Konstytucji RP Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78,
poz. 483 z późn. zm., dalej jako: Konstytucja RP), działając w imieniu M   S   ,
którego pełnomocnictwo załączam, wnoszę o orzeczenie, że:

1. art. 128 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz
Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676 ze zm.) jest niezgodny z:

- art. 31 ust. 3 w związku z art. 64 ust. 2 i art. 66 ust. 2 Konstytucji RP;
- art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 i art. 2 Konstytucji RP;

- art. 66 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP;

2. w przypadku uznania niedopuszczalności wydania wyroku w zakresie zarzutów podniesionych w pkt. 1 wnoszę o orzeczenie, że art. 128 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676 ze zm.), w zakresie, w jakim wyłącza funkcjonariuszy zwolnionych na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW z kręgu funkcjonariuszy uprawnionych do świadczeń pieniężnych, jest niezgodny z:

- art. 31 ust. 3 w związku z art. 64 ust. 2 i art. 66 ust. 2 Konstytucji RP;

- art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 i art. 2 Konstytucji RP;

- art. 66 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP.

Określenie podstaw skargi kasacyjnej:

Skargę konstytucyjną wywodzę na tej podstawie, że Naczelny Sąd Administracyjny w wyrokach, z dnia kwietnia 2011 roku: sygn. w sprawie o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i z dnia kwietnia 2011 roku sygn.

w sprawie o odprawę, na podstawie zaskarżonego przepisu oddalił żądania skarżącego dotyczące wypłaty odprawy i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Zgodnie z uzasadnieniami powyższych wyroków, Naczelny Sąd Administracyjny w związku z treścią art. 128 ust. 1 ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676 ze zm.) uznał, że skarżącemu zwolnionemu ze służby nie przysługuje prawo do odprawy i ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Na skutek zastosowania przez Naczelny Sąd Administracyjny art. 128 ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676 ze zm.), naruszone zostało konstytucyjne prawo skarżącego do wynagrodzenia (art. 64 ust. 2 Konstytucji RP) oraz konstytucyjne prawo do corocznego płatnego urlopu i jego rekompensaty (art. 66 ust. 2 Konstytucji RP). Z naruszeniem tych praw skarżący wiąże naruszenie konstytucyjnej zasady prawa do równego traktowania obywateli pozbawionego elementów dyskryminacji (art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP) i zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP) w aspekcie zasady sprawiedliwości społecznej oraz zasady państwa prawnego. Na skutek zastosowania zaskarżonego przepisu naruszona została

również konstytucyjna zasada proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) gdyż art. 128 ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu w sposób zupełnie arbitralny różnicuje uprawnienia funkcjonariuszy zwalnianych ze służby, co nie pozostaje w związku z celem ani treścią ustawy i nie znajduje również uzasadnienia w wartościach, zasadach i normach konstytucyjnych. Co więcej, waga interesów, któremu zróżnicowanie to ma służyć, nie pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów naruszonych wskutek nierównej sytuacji prawnej zwalnianych funkcjonariuszy.

Wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia   kwietnia 2011 r. sygn.   , który został doręczony skarżącemu w dniu 10.06.2011 r. oraz z dnia   .04.2011r. sygn.   , który został doręczony w dniu 24.06.2011 r., są ostatecznym rozstrzygnięciem o prawach i wolnościach skarżącego. Wobec powyższych wyroków wydanych po rozpoznaniu skargi kasacyjnej, skarżącemu nie przysługują żadne środki zaskarżenia lub inne środki odwoławcze.

W związku z powyższym skarżący wnosi skargę konstytucyjną i zwraca się o przyjęcie jej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Niniejsza skarga konstytucyjna została sformułowana na tle następującego stanu faktycznego:

Z dniem   marca 2008 roku skarżący został zwolniony ze służby w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676 ze zm., dalej: ustawa o ABW), z powodu dwukrotnego niestawiennictwa przed komisją lekarską. Na skutek rozkazu zwolnienia ze służby w trybie art. 60 ust. 2 pkt. 7 ustawy o ABW, w związku z treścią art. 128 ustawy o ABW skarżący pozbawiony został odprawy oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Wskazane skutki prawne wydania rozkazu o zwolnieniu mają charakter materialnoprawny.

Ze względu na całkowicie odmienny charakter prawny niewypłaconych skarżącemu świadczeń pieniężnych związanych z pozostawaniem w stosunku służbowym oraz

Przepis art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW został dodany przez art. 45 pkt 14 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego oraz ustawę o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego (Dz.U.06.104.711) z dniem 1 października 2006 r.

Przepis art. 128 ust. 1 ustawy o ABW stanowi, że funkcjonariusz zwolniony ze służby na podstawie art. 54 ust. 3, art. 57 ust. 4 i art. 60 ust. 1 pkt 1 i 2, ust. 2 pkt 1 i 3-6 oraz ust. 3 otrzymuje wymienione w tym przepisie świadczenia pieniężne. Zaskarżony przepis wymienia enumeratywnie grupy funkcjonariuszy, którym uprawnienie do świadczeń pieniężnych związanych ze zwolnieniem ze służby zostało przyznane.

Skarżący wnosi o rozważenie możliwości usunięcia przez Trybunał Konstytucyjny unormowania z art. 128 ustawy o ABW, tak aby dostosować przyszłe rozwiązanie prawne do postanowień Konstytucji RP, jak ma to miejsce w policji i wojsku. Zdaniem skarżącego w związku ze zwolnieniem ze służby i dokonaniem przez organ końcowych rozliczeń finansowych w zakresie praw do świadczeń pieniężnych, po wykorzystaniu całej drogi sądowoadministracyjnej, naruszone zostały konstytucyjne prawa o charakterze podmiotowym (art. 64 ust. 2, art. 66 ust. 2 i art. 65 ust. 1 Konstytucji RP), gdyż ustawodawca uregulował ograniczenie konstytucyjnych praw z naruszeniem podstawowych zasad procesowych – przepisów związkowych - określonych w Konstytucji RP. (art. 2, art. 31 ust. 3 (zd. 1 i 2) i art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP).

Wątpliwości skarżącego budzi wyłączenie przez ustawodawcę z kręgu uprawnionych do świadczeń pieniężnych funkcjonariuszy zwolnionych na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW. Skarżący jako zwolniony właśnie na tej podstawie, z powodu brzmienia art. 128 ust. 1 ustawy o ABW w zakresie prawa do świadczeń pieniężnych postawiony został na równi z funkcjonariuszami znajdującymi się w następujących sytuacjach: skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego; utratę obywatelstwa polskiego lub nabycie obywatelstwa innego państwa; skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo inne niż określone w art. 60 ust. 1 pkt 4 ustawy o ABW. Skarżący znalazł się w gorszym położeniu od funkcjonariuszy wydalonych dyscyplinarnie ze służby, którzy zachowują 50% odprawy oraz ekwiwalent pieniężny za urlopy wypoczynkowe niewykorzystane w latach poprzedzających rok zwolnienia ze służby – por. art. 128 ust. 2 ustawy o ABW.

I.

Zdaniem skarżącego art. 128 ust. 1 ustawy o ABW wobec treści z art. 123 ust. 1 pkt. 5 ustawy o ABW jest niezgodny z zasadą określoności prawa – jedną z zasad przyzwoitej legislacji, zgodnie z którą przepisy prawne muszą być formułowane w sposób na tyle jasny, aby adresat mógł bez trudności określić przysługujące jemu prawa oraz wprowadzone przez ustawodawcę ograniczenia w zakresie korzystania z tych praw. Tym samym zaskarżony przepis narusza Konstytucyjny wymóg jasności przepisów, oznaczający nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych nie budzących wątpliwości co do treści przyznawanych i zastosowanych ograniczeń praw do świadczeń pieniężnych związanych ze zwolnieniem ze służby.

Zdaniem skarżącego precyzja przepisu nie przejawia się w konkretności przyznawanych praw tak, by ich treść była oczywista. Poniesć przy tym należy, iż funkcjonariusze zwolnieni na podstawie art. 60 ust. 1 pkt 5 i art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW jako adresaci art. 123 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 128 ustawy o ABW, nie są w stanie jednoznacznie zidentyfikować unormowania zawierającego ograniczenie przysługujących na podstawie art. 123 ust. 1 pkt 5 ustawy o ABW praw do świadczeń pieniężnych związanych ze zwolnieniem ze służby.

W myśl zasad konstrukcyjnych i konstytucyjnych przyznane przez ustawodawcę prawo do świadczeń pieniężnych związanych ze zwolnieniem ze służby mogło w określonych warunkach zostać ograniczone, ale ograniczenie prawa musiało zostać dokonane wyraźnym przepisem ustawowym poprzez wskazanie przypadków, kiedy świadczenie nieprzysługuje lub może zostać przyznane w obniżonej wysokości. Wskazana konstrukcja prawna ustawowego ograniczenia praw do odprawy i ekwiwalentu istnieje i jest stosowana w dużych służbach mundurowych takich jak: wojsko i policja. (art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r. o Policji (tekst jednolity Dz. U. z 2007r. Nr 43 poz. 277 z późn. zm., dalej ustawa o Policji) oraz art. 94 - 97 ustawy z 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 179, poz. 1750, z późn. zm.). Aktualna tendencja uregulowania w ustawodawstwie polskim zmian przepisów pragmatycznych służb mundurowych w zakresie odprawy i ekwiwalentu w związku ze zwolnieniem ze służby za niestawiennictwo przed komisją lekarską i ich unormowania poprzez dostosowanie do wymogów Konstytucji RP została zaakcentowana szczególnie w nowej ustawie o Służbie Więziennej. (por. art. 110 ustawy z

dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej (tj. Dz. U. 2002 r. Nr 207 poz. 1761 ze zm.) i aktualną ustawę z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 79, poz. 523 ze zm.) a w szczególności unormowania: art. 96 ust. 2 pkt 8 (powód zwolnienia) w związku z art. 99 (odprawa) i art. 151 ust. 1 i 2 – ekwiwalent za urlop wypoczynkowy i dodatkowy, art. 193 – świadczenia pieniężne). Podobne unormowanie prawne przyjęto w art. 105 pkt 8 i art. 130 ust. 2 w związku z art. 163 ust. 1 i art. 138 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323 ze zm.). Dlatego w aktualnym ustawodawstwie polskim przyznaje się funkcjonariuszom ustawowo odprawę i ekwiwalent za urlop w sytuacji analogicznej do skarżącego.

Mając powyższe na uwadze należy podnieść, że wskazany przez skarżącego, jako wzorzec kontroli konstytucyjności nakaz poprawnej (należytej) legislacji, jest jednym z elementów generalnej zasady demokratycznego państwa prawnego, wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP. Wymóg określoności przepisów prawa stanowi zarazem element składowy zasady ochrony zaufania obywatela do państwa i tworzonych przez nie prawa

Skarżący zarzuca, że art. 128 ust. 1 ustawy o ABW jest niezgodny z nakazem stanowienia przepisów prawa w sposób dostatecznie precyzyjny i jasny, umożliwiającą jednoznaczną ich wykładnię. Skarżący zarzuca również, że zaskarżony przepis jest niezgodny z obowiązkiem konstruowania dostatecznie precyzyjnych norm prawnych w zakresie przysługiwania i ograniczania praw do świadczeń pieniężnych zwolnionych ze służby funkcjonariuszy ABW i AW. Zarzut niezgodności zaskarżonego przepisu z art. 2 Konstytucji RP jest tym bardziej zasadny, iż ustawodawca zbagatelizował szczególnie ważne wymogi określoności przepisów prawnych związanych z ograniczeniami ustawowymi świadczeń pieniężnych związanych ze zwolnieniem ze służby w ustawie o ABW. Zarzut niezgodności zaskarżonego przepisu z art. 2 Konstytucji RP jest także zasadny, gdyż art. 128 ust. 1 ustawy o ABW narusza zasadę precyzji norm prawnych konstruowanych na gruncie przepisów ustawy o ABW, bowiem w sprawie skarżącego naruszono konstytucyjny przepis w zakresie warunków i możliwości ograniczania konstytucyjnych praw lub wolności (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP).

Przed wszystkim podnieść należy, że konstrukcja zaskarżonego przepisu ograniczająca konstytucyjne prawa do świadczeń pieniężnych nie została sformułowana w sposób pozwalający jednoznacznie ustalić, kto i w jakiej sytuacji podlega tym ograniczeniom. Skarżący wskazuje, iż świadczenia pieniężne, o których mowa w art. 128 ust. 1 pkt 3 i 5 ustawy o ABW uzyskał, pomimo jednoznacznego zapisu zaskarżonego przepisu. Dlatego

zarzut skierowany do zaskarżonego przepisu o braku precyzji sformułowania jest słuszny, bowiem nie zapewnia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania.

Już tylko na marginesie podnieść należy wątpliwości prawne również budzi konstrukcja art. 128 ust. 1 pkt 4 ustawy o ABW, ze względu na brak ustawowego sposobu uregulowania wysokości i zakresu przyznawania zwrotu kosztów przejazdu. W związku z powyższym oraz mając na uwadze zakres skargi kasacyjnej organu w sprawie o ekwiwalent sprawdzający się do zarzutu naruszenia przez WSA prawa materialnego tj. przepisu art. 128 ust. 1 ustawy o ABW, przedmiotem niniejszych rozważań skarżący uczynił świadczenia w postaci odprawy i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy stanowiące rzeczywisty problem prawny na tle przepisów Konstytucji RP.

Jednakże argumentem decydującym zdaniem skarżącego za koniecznością uznania niezgodności zaskarżonego przepisu z art. 2 Konstytucji RP jest ewolucja przepisu art. 114 ustawy o Policji – dot. przysługiwania świadczeń pieniężnych w związku ze zwolnieniem ze służby w Policji. Do 2001 roku – obowiązywał analogiczny zapis ustawowy jak w art. 128 ust. 1 ustawy o ABW w zakresie wskazania grupy policjantów, którym przysługują wymienione w tym przepisie świadczenia. Ustawą z dnia 27 lipca 2001 r. o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 100, poz. 1084) określono ustawowo, że prawo do świadczeń pieniężnych wymienionych w art. 114 ustawy o Policji przysługuje wszystkim policjantom, z zastrzeżeniem ust. 2-4 art. 114. Skarżący wskazując na rozwiązania prawne w zakresie odprawy przyjęte w ustawie o Policji, podnosi wskazuje, że zasadą, a zarazem punktem wyjścia do oceny sytuacji konkretnego funkcjonariusza jest, iż odprawa przysługuje policjantowi bez względu na podstawę prawną i przesłanki zwolnienia z Policji. W drodze wyjątku, w przypadku zwolnienia policjanta ze służby na podstawie art. 41 ust. 1 pkt 3 (wymierzenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby) i pkt. 4a (wymierzenia przez sąd prawomocnym orzeczeniem środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu policjanta) oraz ust. 2 pkt 8 (popętnienia czynu o znamionach przestępstwa skarbowego, jeżeli popełnienie czynu jest oczywiste i uniemożliwia jego pozostanie w służbie) policjant otrzymuje 50% odprawy. Z kolei art. 118 ustawy o Policji stanowi, że odprawa, o której mowa w art. 114 oraz świadczenia określone w art.117 nie przysługują policjantowi, który bezpośrednio po zwolnieniu ze służby został przyjęty do zawodowej służby wojskowej lub do innej służby, w której przysługuje prawo do takich świadczeń.

Skarżący wnosi o rozważenie dopuszczalności wykorzystania art. 2 Konstytucji RP jako samodzielnego wzorca dla kontroli uregulowań zaskarżonej regulacji w trybie skargi

konstytucyjnej. Skarżący podnosząc wadliwość art. 128 ust. 1 ustawy o ABW wnosi jednocześnie o rozważenie możliwości stwierdzenia nieważności całego art. 128 ustawy o ABW ze względu na zastosowane ograniczenia praw konstytucyjnych – w tym ograniczenia istoty praw konstytucyjnie gwarantowanych w sposób bezwarunkowy - z rażącym pominięciem zasad i praw ustanowionych w Konstytucji RP oraz prawie Unii Europejskiej. Zaskarżony przepis jest przykładem niewłaściwej implementacji art. 7 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji pracy (Dz. Urz. UE L Nr 299, s. 9) w zakresie prawa do ekwiwalentu za urlop. (jako argument dodatkowy skarżący wskazuje na uzasadnienie prawne zawarte w druku sejmowym nr 4147 z dnia 14.01.2011 r. w zakresie niekonstytucyjności przepisów służb mundurowych w zakresie unormowań związanych z ekwiwalentem za urlop). Wniosek o rozważenie możliwości orzeczenia niezgodności całego art. 128 ustawy o ABW z postanowieniami Konstytucji RP jest tym bardziej zasadny, jeżeli zważywszy się fakt, iż ust. 2 art. 128 uchwalono wbrew art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Norma prawna wynikająca z powołanego przepisu ustawy ogranicza prawo do odprawy w wysokości 50% i częściowo ekwiwalentu.

II.

Zaskarżony przepis wprowadza jako zasadę: przyznawanie świadczeń pieniężnych enumeratywnie wskazanej grupie funkcjonariuszy, natomiast ograniczanie praw dokonuje się poprzez nieuregulowanie sytuacji pozostałej grupy, co jest odczytywane przez orzecznictwo sądów administracyjnych jako woła ustawodawcy w zakresie nieprzyznania praw pozostałym grupom funkcjonariuszy. Jednocześnie w ustawie o ABW nie ma przepisu negatywnego wyłączającego (nieprzyznającego) prawo do świadczeń w odniesieniu do funkcjonariuszy zwolnionych ze służby na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW.

Zdaniem skarżącego pozbawienie prawa do odprawy funkcjonariuszy zwolnionych w trybie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW nie ma żadnego aksjologicznego uzasadnienia.

Zaskarżony przepis nie wyczerpuje przesłanki formalnej ograniczenia praw konstytucyjnych, gdyż nie zostały one wprowadzone w drodze wyraźnego zapisu ustawowego. Faktycznie zaś ograniczenie praw w stosunku do skarżącego nastąpiło poprzez wnioskowanie *a contrario*, bowiem ustawodawca w art. 128 ustawy ABW nie uregulował praw w stosunku do funkcjonariuszy zwolnionych na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW, co przez Sądy

administracyjne zostało odczytane jako wola ustawodawcy o nieprzyznaniu tych świadczeń. Zgodnie z zasadami wyrażonymi w Konstytucji RP ustawodawca był zobowiązany do uregulowania sprawy odprawy pieniężnej poprzez wymienienie przypadków kiedy ona należy się i co jest szczególnie ważne, enumeratywne wymienienie przypadków, gdy odprawa nie przysługuje lub przysługuje w obniżonej wysokości, a więc ustawowego określenia ograniczeń praw. Zasady wyrażone w Konstytucji RP nie pozwalają na nieunormowanie tej sprawy, tym samym doprowadzenie do wygaśnięcia prawa do odprawy i ekwiwalentu.

Możliwość wprowadzania ograniczeń, o których mowa w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, każdorazowo wymaga szczególnego uzasadnienia, zwłaszcza gdy ograniczane przez państwo prawo dotyczy realizacji fundamentalnych uprawnień ekonomicznych obywateli. Ewentualne ograniczenia, mając na uwadze kryterium aksjologiczne, winny stanowić jedynie absolutnie konieczny wyjątek. Jeszcze większe wątpliwości w zakresie zgodności unormowania zawartego w art. 128 ustawy o ABW z art. 31 ust. 3 w związku z art. 64 ust. 2 i art. 66 ust. 2 Konstytucji RP, wzbudziła u skarżącego zasadność wprowadzenia normy jako ograniczenia możliwości zaspokojenia praw do świadczeń pieniężnych zaliczanych praw związanych ze świadczeniem pracy, a nie związanych z rozwiązaniem stosunku służbowego. Podnieść przy tym należy, iż przepis art. 128 ust. 1 nie jest uregulowaniem szczególnym w stosunku do pozostałych przepisów ustawy o ABW. Przykładowo: skarżący uzyskał świadczenie związane z wykonywaną pracą w postaci dopłaty do wypoczynku kilka miesięcy po zwolnieniu ze służby na podstawie § 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 czerwca 2003 r. w sprawie dopłaty do wypoczynku przysługującej funkcjonariuszom Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz członkom ich rodzin (Dz. U. Nr 102, poz. 945) wydanego na podstawie art. 90 ust. 5 ustawy o ABW.

W państwie prawa pozbawianie uprawnień określonej kategorii osób, może nastąpić wyłącznie na podstawie wyraźnego uregulowania. Konieczne jest więc istnienie w ustawie o ABW jasnego przepisu wyłączającego prawo do pewnych świadczeń w związku z zaistnieniem określonego zdarzenia. Wobec tego ze względu na błędy konstrukcyjne zaskarżonego przepisu powinien on zostać wyeliminowany z obiegu prawnego, tak aby ustawodawca miał możliwość unormowania przepisu zgodnie z postanowieniami Konstytucji RP. Reasumując tę część wywodów, należy podnieść, iż racjonalny ustawodawca przyjmując unormowanie zawarte w art. 128 ust. 1 w związku z art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW, w zakresie ekwiwalentu, faktycznie spowodował zniweczenie (unicestwienie) istoty prawa konstytucyjnie gwarantowanego sposób bezwarunkowy, gdyż to właśnie ustawodawca nie

respektował zakazu ingerencji w istotę prawa konstytucyjnie gwarantowanego w sposób bezwarunkowy (art. 31 ust.3 Konstytucji).

III.

Z przepisu art. 32 Konstytucji RP wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa charakteryzujących się istotną (relevantną) cechą, bez zróżnicowań dyskryminujących bądź faworyzujących (por. uzasadnienie wyroku z 28 maja 2002 r., sygn. P 10/01, OTK ZU nr 3/A/2002, poz. 35). Z tak rozumianej zasady równości wynika dla ustawodawcy obowiązek równego traktowania, nie tylko gdy ogranicza on prawa, ale także gdy przyznaje prawa. W zakresie funkcjonariuszy ABW i AW zwalnianych ze służby przepis art. 123 ust. 1 pkt 5 ustawy o ABW ustanawia jednakową zasadę przyznania prawa do świadczeń pieniężnych wszystkim funkcjonariuszom ABW i AW i nie wprowadza żadnych elementów faworyzujących ani dyskryminujących. Wskazany przepis ma kluczowe znaczenie dla oceny zgodności przepisu ustawy o ABW z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, bowiem przesądza o uznaniu porównywalnych podmiotów za podobne.

Przepis art. 128 ustawy o ABW rozumiany w ten sposób, że funkcjonariuszom zwolnionym ze służby z powodu dwukrotnego niestawienia się przed komisją lekarską nie przysługuje odprawa i ekwiwalent za niewykorzystany urlop, w sytuacji gdy funkcjonariuszom zwolnionym dyscyplinarnie prawa te przysługują w ograniczonym zakresie, zdaniem skarżącego jest niezgodny z art. 32 Konstytucji RP. Nie istnieje również żaden związek pomiędzy wprowadzoną sankcją w postaci zwolnienia ze służby i związaną z nią utratą prawa do odprawy i ekwiwalentu za urlop oraz praw dostępu do służby publicznej i wykonywania zawodu, a koniecznością ochrony takich wartości jak porządek publiczny, ochrona zdrowia i moralności publicznej, a także wolności i praw innych osób. Konieczność ograniczenia konstytucyjnych praw - w tym konstytucyjnego prawa do wynagrodzenia - nie zaistniała również z uwagi na potrzebę ochrony bezpieczeństwa państwa.

Kreując pewien zakres podmiotowy (funkcjonariusza zwalnianego ze służby na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW) ustawodawca co prawda działał w granicach przysługującej mu swobody prowadzenia polityki legislacyjnej. Jednak z punktu widzenia zachowania wymagań art. 32 Konstytucji RP, naruszono zakaz arbitralnego różnicowania w obrębie praw i wolności konstytucyjnie chronionych oraz zakaz dyskryminacji. Skarżący nie nabył prawa które by mu przysługiwało gdyby dopuścił się innego, cięższego naruszenia

obowiązków, uzasadniającego zwolnienie ze służby – art. 128 ust. 2 ustawy o ABW. Skarżący nabyłby uprawnienia do świadczeń które by mu przysługiwały w razie zwolnienia ze służby z powodu niestawiennictwa przed komisją, gdyby był funkcjonariuszem innych formacji. Oznacza to, że różnicowanie funkcjonariuszy jest nieuzasadnione.

Skarżący zarzuca niezgodność zaskarżonego przepisu z konstytucyjną zasadą równości. Naruszenie konstytucyjnej zasady równości w sprawie skarżącego jest konsekwencją znowelizowania ustawy o ABW na podstawie art. 45 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz o Służbie Wywiadu Wojskowego oraz ustawę o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 711 ze zm.) i zostało dokonane w trzech aspektach:

- a) po pierwsze w stosunku do unormowań zawartych w samej ustawie o ABW;
- b) po drugie w stosunku do unormowań w ramach tzw. służb mundurowych;
- c) po trzecie w stosunku do postanowień prawa pracy.

ad. a. Skarżący podnosi, iż z punktu widzenia art. 32 Konstytucji RP zasadniczą kwestią jest ustalenie cechy istotnej oraz zasadność wyboru danego kryterium zróżnicowania. Podstawowe znaczenie w niniejszej sprawie związanej z odprawą ma regulacja zawarta w art. 123 ust. 1 pkt 5 ustawy o ABW ustanawiająca jedną kategorię podmiotową tj. funkcjonariusza zwolnionego ze służby w ABW i AW. Zdaniem skarżącego dopiero w oparciu o tak zdefiniowaną cechę ustawową można przeanalizować prawidłowość wyboru kryterium zróżnicowania. Zastosowanie zasady równego statusu prawnego funkcjonariuszy obu służb nie wyłącza też – na zasadzie *lex specialis* - zawarte w art. 123 ust. 1 ustawy określenie, iż funkcjonariuszowi „przysługują” a nie “mogą być przyznane” świadczenia związane ze zwolnieniem ze służby. Sformułowanie to, adresowane do organu uprawnionego do przyznawania świadczeń jest punktem wyjścia do oceny sytuacji *in concreto*, z zastosowaniem art. 128 ustawy o ABW. Po odczytaniu treści zaskarżonego przepisu Sady administracyjne odczytały normę prawną z której wynika, że funkcjonariuszom zwolnionym ze służby z powodu dwukrotnego niestawienia się przed komisją lekarską nie przysługuje odprawa i ekwiwalent za niewykorzystany urlop. Porównując jednak sytuację funkcjonariusza zwolnionego na podstawie art. 60 ust. 2 pkt. 7 ustawy o ABW z innymi funkcjonariuszami Agencji a w szczególności z sytuacją funkcjonariuszy zwolnionym dyscyplinarnie, którym prawa te przysługują w ograniczonym zakresie, zdaniem skarżącego powstają uzasadnione

zastrzeżenia co do oceny zgodności art. 128 ustawy o ABW rozumianego w ten sposób, że funkcjonariuszom zwolnionym ze służby z powodu dwukrotnego niestawienia się przed komisją lekarską nie przysługuje odprawa i ekwiwalent za niewykorzystany urlop, z Konstytucyjnie uzasadnionymi zasadami różnicowania sytuacji obywateli. W ocenie skarżącego pozbawienie świadczeń pieniężnych funkcjonariuszy zwolnionych na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW nie jest niezbędne dla realizacji zadań publicznych powierzonych Szefowi ABW. Również waga interesu, któremu ma służyć różnicowanie podmiotów podobnych, nie pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku różnego traktowania podmiotów podobnych tj. funkcjonariuszy zwolnionych ze służby.

ad. b. Podnosząc niezgodności zaskarżonego przepisu z konstytucyjną zasadą równości i niedyskryminacji, skarżący wskazuje na przyjęte unormowania w ramach tzw. służb mundurowych. We wszystkich innych formacjach mundurowych, zwolnienie z powodu niestawiennictwa przed komisją lekarską pociąga za sobą obowiązek wypłacenia ekwiwalentu i odprawy.

Zdaniem skarżącego w sposób nie budzący żadnych wątpliwości racjonalny ustawodawca uregulował ustawowo zapis o obowiązku stawiennictwa przed komisją lekarską i powiązał z nim sankcje w postaci zwolnienia w następujących służbach mundurowych: wojsku, więziennictwie, Straży Granicznej i Służbie Celnej. Natomiast pośpieszna nowelizacja art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW i jego skutki prawne w postaci nieprzyznania odprawy i ekwiwalentu, stanowi przykład błędu prawodawcy, który wyniknął w trakcie prac legislacyjnych nad całym pakietem ustaw o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego i wziął się z bardzo pośpiesznych, a wręcz gorączkowej ścieżki legislacyjnej oraz nietypowych uzgodnień międzyresortowych.

ad. c. Ustawa o ABW powinna kompleksowo i wyczerpująco regulować uprawnienia i obowiązki funkcjonariuszy, w tym prawo do odprawy i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy i dodatkowy, bez odsyłania do przepisów prawa pracy. Jednak należy mieć na uwadze, że odprawa podobnie jak urlop jest instytucją prawa pracy, zatem możliwe jest odwołanie się do reguł wynikających z tego prawa, a dotyczących stosunków pracy zwłaszcza wtedy, gdy przepisy odrębne, jak ustawa o ABW, nie regulują całościowo stosunku służbowego.

Z prawa pracy wynika, iż odprawa emerytalna przysługuje pracownikowi przechodzącemu na emeryturę, jak to miało miejsce ze skarżącym. Prawo do ekwiwalentu jest niezależne od sposobu ustania stosunku pracy, bowiem jest ono prawem pochodnym od prawa do urlopu. Takiemu unormowaniu w zakresie świadczeń pieniężnych podlegają wszyscy zatrudnieni i czynienie wyłomu wobec niektórych tylko grup zatrudnionych, jakimi są funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu zwolnieni na podstawie art. 60 ust. 1 pkt 5 i art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW narusza, wynikającą z art. 32 Konstytucji RP Rzeczypospolitej Polskiej, zasadę równości wobec prawa. Zdaniem skarżącego stosunek służbowy funkcjonariuszy ABW oraz AW jest niczym innym jak stosunkiem pracy, tyle że inaczej nazwanym, co wynika ze specyfiki służby. Wobec tego należy przyjąć, że jeżeli idzie o roszczenie funkcjonariuszy o istnienie prawa do odprawy i ekwiwalentu w związku z przejściem na emeryturę podlega ono takim samym rygorom, jakie wynikają z prawa pracy dla wszystkich pracowników. Dlatego zarzut skierowany do zaskarżonego przepisu o naruszenie konstytucyjnej zasady równości w związku z art. 92¹. § 1 Kodeksu pracy należy uznać za słuszny.

W ocenie skarżącego, zastosowane kryterium różnicujące, tj. powód zwolnienia ze służby – art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW, nie usprawiedliwia odstępstwa od wyrażonej w art. 32 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP zasady równego traktowania podmiotów wobec prawa i równej ochrony praw majątkowych. Przyjęte w zakwestionowanym przepisie kryterium zróżnicowania pozycji prawnej funkcjonariuszy zwolnionych na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW oraz zwolnionych na podstawie pozostałych unormowań ma charakter arbitralny, a ponadto niepozostający w związku z żadnymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi, które uzasadniałoby odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Co więcej, zważywszy, że brak jest penalizacji czynu za naruszenie, którego można zwolnić ze służby sankcja w postaci nieprzyznania odprawy i ekwiwalentu na wyraźne cechy dyskryminacji.

Zdaniem skarżącego nie istnieje żaden związek pomiędzy wprowadzoną sankcją w postaci zwolnienia ze służby za niestawiennictwo przed komisją lekarską skutkującą utratą prawa do odprawy w 100% i ekwiwalentu za urlop, a koniecznością ochrony takich wartości jak porządek publiczny, ochrona zdrowia i moralności publicznej, a także wolności i praw innych osób. Konieczność ograniczenia konstytucyjnych praw - w tym konstytucyjnego prawa do wynagrodzenia - nie zaistniała również z uwagi na potrzebę ochrony bezpieczeństwa państwa.

Dlatego zdaniem skarżącego art. 128 w związku z art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW nie spełnia warunku proporcjonalności ograniczeń praw podmiotowych gdyż wprowadza nadmierne restrykcje w sferze praw osobistych obywatela. W tym aspekcie nie bez znaczenia dla tej sprawy są jednolite poglądy wyrażane przez orzecznictwo Sądów administracyjnych w zakresie ustanowionej przez ustawodawcę konstrukcji ustawowej sposobu uregulowania „przysługiwania” świadczeń pieniężnych związanych ze zwolnieniem ze służby w części służb mundurowych, sprowadzającego się do konstatacji, że w zakresie nieuregulowanym w ustawie ustawodawca po prostu nie przyznał świadczenia.

Konsekwencją naruszenia zasady równości jest naruszenie pozostałych praw – w zakresie prawa do odprawy art. 64 ust. 2 Konstytucji RP i w zakresie prawa do urlopu – art. 66 ust. 2 Konstytucji RP. W zaskarżonym przepisie naruszono konstytucyjną gwarancję własności, która rozciąga się na ochronę praw majątkowych niebędących własnością *sensu stricto*, a których skarżący został pozbawiony – mimo, iż nie naruszył żadnej normy prawnej co powodowałoby ukaranie karą dyscyplinarną lub odpowiedzialnością karną, co dałoby racjonalny powód do nieprzyznania tych praw. Ograniczenie powyżej wskazanych praw konstytucyjnych nie jest więc zgodne z zasadą proporcjonalności, bowiem nie występuje funkcjonalny związek ograniczenia z realizacją wartości wskazanych enumeratywnie w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Reasumując powyższe należy podnieść, że po pierwsze, zastosowane przez ustawodawcę kryterium różnicowania nie pozostaje w związku ani z celem, ani z treścią ustawy o ABW, skoro ustawa w art. 123 ust. 1 pkt 5 przyznaje wszystkim funkcjonariuszom zwolnionym ze służby świadczenia pieniężne. Po drugie, waga interesów, którym różnicowanie ma służyć, nie pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostały naruszone przez zróżnicowanie sytuacji prawnej wymienionych podmiotów. Ochrona prawa funkcjonariuszy zwolnionych ze służby z ABW i AW do uzyskania świadczeń z tym faktem związanych, nie może stanowić podstawy do pozbawienia funkcjonariuszy ABW zwolnionych na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW – bez penalizacji czynu oraz bez uregulowania sposobu usprawiedliwiania niestawiennictwa przed komisją (art. 31 ust. 2 zd. 2 Konstytucji RP) - prawa do tych świadczeń. Taką sytuację należy uznać za rażące uprzywilejowanie jednych podmiotów (funkcjonariuszy zwolnionych na podstawie art. 54 ust. 3 i art. 60 ust. 3) kosztem nieuzasadnionego zmniejszenia uprawnień innych (funkcjonariuszy zwolnionych na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 i art. 60 ust. 1 pkt 5 ustawy o ABW). Po trzecie,

żadne inne zasady, wartości czy normy konstytucyjne nie uzasadniają przyjętego kryterium różnicowania. W szczególności takim kryterium nie może być odmienność sposobu zwolnienia ze służby, bez penalizacji czynu naruszającego chociażby zasady etyki zawodowej.

Skarżący wskazuje, że w jego sprawie doszło do naruszenia art. 64 ust. 2 w związku z art. 66 ust. 2 Konstytucji RP przez odmowę udzielenia ochrony prawa do urlopu i jego rekompensaty, które zostało nabyte na podstawie art. 95 i 97 ustawy o ABW w czasie, gdy pełnił służbę.

Wykładnia przepisów ustawy o ABW prowadząca do uznania, że skarżący nie nabył uprawnień do odprawy i ekwiwalentu, ma charakter dyskryminujący. Funkcjonariusze zwalniani ze służby na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 w stosunku do funkcjonariuszy zwalnianych ze służby na podstawie art. 60 ust. 1 pkt 3 ustawy o ABW, w zakresie odprawy i ekwiwalentu znajdują się w gorszym położeniu, co nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia (funkcjonariusze zwalniani na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW nie naruszyli normy prawa skutkującej ukaraniem dyscyplinarnym oraz nie popełnili przestępstwa). Zdaniem skarżącego konstytucyjna i europejska zasada niedyskryminacji została złamana co najmniej w zakresie w jakim skarżący nie uzyskał 50% odprawy – art. 128 ust. 2 w związku z art. 123 ust. 1 pkt 5 ustawy o ABW

IV.

Prawa majątkowe w postaci świadczeń pieniężnych związanych ze zwolnieniem ze służby korzystają z ochrony, jaką gwarantuje art. 64 ust. 2 Konstytucji RP. Zakwestionowany art. 128 ustawy o ABW jest źródłem nieusprawiedliwionego ograniczenia praw konstytucyjnie gwarantowanych i chronionych. Argumentem nie mniej istotnym jest to, że wzajemna relacja art. 128 ust. 1 i art. 95 i 97 ustawy o ABW pozwala na konstatację, iż mamy do czynienia - z nieuzasadnionym w żaden sposób - zniweczeniem prawa konstytucyjnie gwarantowanego w sposób bezwarunkowy tj. prawa do corocznego płatnego urlopu i jego rekompensaty, o którym mowa w art. 66 ust. 2 Konstytucji RP.

Nie zostały spełnione przesłanki formalne i merytoryczne ograniczenia prawa własności. Zarzut niezgodności z art. 64 ust. 2 i art. 66 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP skarżący wiąże w większym stopniu z naruszeniem zakazu ingerencji w istotę prawa

konstytucyjnie gwarantowanego w sposób bezwarunkowy (prawo do urlopu i jego rekompensaty), a jedynie pośrednio z zasadą możliwości ograniczania praw konstytucyjnych. Ograniczenie konstytucyjnej zasady równej ochrony praw majątkowych, o której mowa w art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP - jakimi są świadczenia pieniężne - nie jest więc zgodne z zasadą proporcjonalności, bowiem nie występuje funkcjonalny związek ograniczenia z realizacją wartości wskazanych enumeratywnie w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Ustawodawca nie wskazał w ustawie o ABW na konieczność istnienia ograniczeń w zakresie praw do świadczeń. Ustawowe ograniczenie prawa do odprawy jest wprowadzenie co do zasady dopuszczalne, jednak w analizowanej sytuacji przekracza jednak dopuszczalną miarę, zwłaszcza przy uwzględnieniu art. 128 ust. 2 ustawy o ABW.

Poszukując celu wprowadzenia w 2006 roku art. 60 ust. 2 pkt 7 i uznania przez ustawodawcę, że prawa do świadczeń, o których mowa w art. 128 ust. 1 ustawy o ABW nie przysługują tej grupie funkcjonariuszy ABW i AW, należy odnotować istotny element sprawy. Odprawy nie są żadnym przywilejem. Odprawy w służbach mundurowych, przysługują – na warunkach określonych przepisami ustawowymi – za wykonaną uprzednio pracę. Te same reguły uzyskiwania odprawy i naliczenia jej wielkości są wspólne dla wszystkich rodzajów służb mundurowych, również te same reguły nieprzyznawania (ograniczenia) odprawy obowiązują we wszystkich służbach mundurowych (z wyłączeniem błędu ustawodawcy zawartego w pakiecie ustaw o nowelizacji ustawy o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego). Wypłacając odprawę, państwo wypełnia swe zobowiązania wynikające z obowiązujących reguł prawa. Zatem ustawodawca odmawiając przyznania prawa do odprawy w stosunku do zasad obowiązujących w ustawie o ABW oraz w pozostałych służbach mundurowych, zastosował represję ekonomiczną wobec funkcjonariuszy zwalnianych w trybie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW. Tym bardziej jeżeli zważy się fakt, iż w sprawie skarżącego wystąpił brak karalności czynu lub czyn ten nie stanowił zachowania uchybiającego obowiązkom lub godności wykonywania zawodu. Dlatego zdaniem skarżącego zakwestionowany przepis jest niezgodny z postanowieniami Konstytucji RP, o których mowa w art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 i 2, natomiast naruszenie legislacyjnych reguł przyznawania odprawy w związku ze zwolnieniem ze służby stanowi niezgodną z Konstytucją ingerencję w prawo własności, gwarantowane przez art. 64 Konstytucji RP. Wynikające z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP prawo do równej dla wszystkich ochrony praw majątkowych, o których mowa w art. 123 ust.1 pkt 5 ustawy o ABW ma charakter konstytucyjnego prawa podmiotowego. Podkreślenia wymaga, iż wyrażona we

wskazanym wzorcu konstytucyjnym zasada jest prawną i logiczną konsekwencją zasady równości, toteż pozostaje z nią w ścisłej korelacji.

Skarżący konsekwentnie podnosi, że ustawodawca doprowadził do sytuacji, gdy stosowanie normy prawnej zawartej w art. 128 ust. 1 w związku z art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW prowadzi do zniweczenia prawa do corocznego płatnego urlopu, które jest prawem konstytucyjnym, gwarantowanym przez art. 66 ust. 2 Konstytucji RP w sposób bezwarunkowy (wyrok TK z dnia 23 lutego 2010 r. sygn. K 1/08). W wyroku z dnia 23 lutego 2010 r. sygn. akt K 1/08 Trybunał Konstytucyjny wyraził następujący pogląd: „Prawo do rocznego urlopu gwarantowane jest w art. 66 ust. 2 Konstytucji RP w sposób bezwarunkowy. Rekompensata pieniężna za niewykorzystany (płatny) urlop stanowi zatem konieczny substytut otrzymywany w miejsce niewykorzystanego urlopu”.

W powołanym wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że prawo do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop lub czas wolny od służby jest prawem majątkowym policjanta, którego ograniczenie musi odpowiadać wymogom art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Ponieważ prawo do corocznego płatnego urlopu jest gwarantowane w art. 66 ust. 2 Konstytucji RP to nie może być arbitralnie ograniczone również w odniesieniu do rekompensaty pieniężnej za urlop niewykorzystany zarówno wypoczynkowy jak i dodatkowy.

Z poważaniem:

RADCA PRAWNY

Przemysław Kula

Skarga konstytucyjna wraz z załącznikami– 5x
pełnomocnictwo do sporządzenia skargi konstytucyjnej wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej – tylko adresat.

Załączniki:

1. Decyzja Szefa ABW z .12.2009 r., ;
2. Decyzja Szefa ABW z .03.2010 r., ;
3. Wyrok WSA z .09.2010 r., sygn. ;
4. Wyrok NSA z .04.2011 r., sygn. ;
5. Decyzja Szefa ABW z .07.2009 r., ;
6. Decyzja Szefa ABW z .09.2009 r., ;
7. Wyrok WSA z .09.2010 r., sygn. 10;
8. Wyrok NSA z .04.2011 r., sygn. ,
9. ~~Wyrok NSA z .04.2011 r., sygn.~~ *o*